

[Ellinger.]

I § 19, Stykke 4, hedder det, at Indenrigsministeren giver Bestemmelser om visse Apotekervarers Transport og Opbevaring hos Fabrikant eller Handlende. For det første maa jeg spørge om, hvorledes en saadan Bestemmelse skal kunne overholdes, men dernæst synes jeg, at det, at Ministeren skal give Bestemmelser med Hensyn til Varnernes Transport, maa siges at være nærmest en Umulighed. Hvis der stod, at Ministeren kan give saadanne Bestemmelser, var det noget mere antageligt, end det nu er, men som det staar, synes jeg ikke, det er godt.

Ifølge § 26 kan der med Hensyn til Laboratorier anstilles Undersøgelser, for hvilke der betales en af Indenrigsministeren i Forhold til Laboratoriets Omsætning fastsat aarlig Afgift — altsaa af Apoteket — dog mindst 50 Kr., som indgaar i Apotekerfonden. Men der er ikke nævnt noget Maksimum, og det forekommer mig dog naturligt at nævne et saadant, for ellers er Ministerens Berettigelse efter Loven ubegrænset, og det bør den vel neppe være. Det forekommer mig at være en vel høj Maksimumsafgift, der fastsættes i Stykke 5 i § 30 for Eftersyn, hvori en Visitator deltager, idet hver af de paagældende Institutioner til Apotekerfonden skal afgive en af Indenrigsministeren fastsat Afgift af indtil 200 Kr. I det hele taget er der en Tilbøjelighed til at skaffe Apotekerfonden saa mange Penge som muligt ved at kræve saa meget som muligt af Apotekerne, samtidig med at man giver disse Pensioner, som efter min Mening er ganske urimeligt smaa. Selvfølgelig vil Udreddelsen af større Pensioner gaa ud over Apotekerfonden og dermed ogsaa over den Hurtighed, hvormed Afviklingen af de reelle Privilegier foregaar, men det er en Sag for sig.

Sundhedsstyrelsen er efter § 32 berettiget til af Specialitetens Fremstiller eller Importør at kræve meddelt de for Kontrollen nødvendige Oplysninger. Ja, Specialitetens Fremstiller kan naturligvis give Oplysningerne, men hvordan i Alverden skal en Importør kunne tilvejebringe disse, naar den, fra hvem han importerer, ikke udleverer dem, og det sker i mange Tilfælde, at Fabrikker ikke vil offentliggøre Indholdet af Specialiteterne? Man kan naturligvis sige, at Resultatet deraf vil blive, at det paagældende Middel ikke kan sælges her i Landet. Hvis det virkelig skulde være Meningen, saa er Hensigten naturligvis naaet ved denne Bestemmelse, men jeg er alligevel ikke sikker paa, at det er Meningen.

I § 42, 3die Stykke, staar der, at for et af Apotekerfonden ydet Laan skal der gives Apotekerfonden Underpant henholdsvis i Apotekets Inventar og i dets Varebeholdning. Er dette nu muligt? Et Apotekets Varebeholdning svinger jo, er den ene Dag et, den næste Dag noget helt andet. Dertil kommer, at hvis Varebeholdningen ikke er betalt, men taget paa Afbetaling eller paa Kredit — og saadant vil vel ofte ske —, hvorledes kan man saa egentlig optage et Laan mod Underpant i en saadan ikke betalt Varebeholdning?

§ 46, Stk. 1, angaar Pensionering af Apoteksmedhjælpere. Efter denne Bestemmelse er enhver, der driver Apotek, forpligtet til for hver paa Apoteket ansat Medhjælper at yde Bidrag til en af Indenrigsministeren godkendt Institution for Pensionering o. s. v., og dette Bidrag er sat meget betydeligt op i Forhold til, hvad Apotekerne hidtil har skullet yde. Men det bør da vel være saadan, at Apotekerne kun skal yde saadant Bidrag for de Medhjælperes Vedkommende, som er Medlemmer af Pensionskassen, og det staar der intet om. Det ser ud, som om de nærmest skulde yde Bidrag, for at Apotekerne kan faas saa meget som muligt, for at Medicinen maaske kan blive saa dyr som muligt. Efter Ordlyden maa man nærmest antage, at Apotekeren skal betale for hver Medhjælper, selv om vedkommende ikke er Medlem af Pensionskassen, og dette turde egentlig være ret urimeligt.

Saa kommer vi til § 49. I den Form, hvori den her er affattet, vil den ikke kunne faa Tilslutning fra os; den maa ændres, hvis man ønsker vor Tilslutning, hvilken vi ikke har noget imod at yde, hvis Lovforslaget kan blive ændret under den kommende Udvalgsbehandling paa de Punkter, hvor det bør ændres. Ifølge denne Paragraf fastsættes den Erstatning, som tilkommer Indehaveren af Rettigheder, der bortfalder, under Hensyntagen til det paagældende Apoteks Udbytte, „opgjort i Hovedtrækene“ efter Reglerne for de i § 16 omhandlede aarlige Opgørelser fra Indehaverne o. s. v., dog for det første „med Fradrag dels for passende Vederlag for Apotekerens personlige Arbejde“. Noget saadant er det jo endnu nogenlunde muligt objektivt at fastsætte. Men saa kommer vi til de rent subjektive Bestemmelser:

„dels for Benyttelse af Retten i § 57 til at erholde Bevilling til Fortsættelse af Apotekets Drift og dels for Statens Beføjelse til uden at yde Erstatning at